Mizah

KENAN ÖNER YENİ BİR PARTİ KURDU

Dönerci — Buyrun beyim, dönere buyrun!

GÜLLER - DİKENLER

HEZAR FEN

Nurettin Artam Hezar fen Ahmet efendiyi geçti. Post nişinlik onda, öğretmenlik onda, mütercimlik onda, radyo spikerliği onda, Ulus'ta fıkra muharrirliği, radyo gazeteciliği ve daha bir sürü marifetler onda...

Üstad, din ve diyanetle alâkasını bilmiyenlere yeni bir hususiyetini daha açıkladı:

«Müslüman çocuğunun kitabı» diye bir kitap yazıp neşrettirerek din öğretiminde de hacılara, hocalara baskın çıktı.. Huy canın altındadır. Çıkmaz derler ya! Artam'ın galiba Beylerbeyi tekkesindeki post nişinliği depreşti..

■

SUYA DAİR

Ağustos sıcakları bastırınca susuzluktan kavrulacak İstanbulluların da feryadı bastıracaklarını hesaplıyan belediyemiz, ağızlara birer parmak bal çalıp feryatları tıkamak maksadiyle ortaya şimdiden bir vaat attı: Şehir, bol suya kavuşuyor.

Haberi öğrenip de sevinmiyen İstanbullu yoktur, sanırım... Fakat nafile zahmet ve boşuna ümitlenme.. İstanbul filvaki bol suya kavuşacaktır. Ancak işler tıkırında giderse bu vaad tam iki yıl sonra tahakkuk etmiş bulunacak.. Hüda, hepimize o mes'ut günleri idrak etmeği nasip ve müyesser eylesin..

LÂF-U GÜZAF

İşten ziyade lâfa ve seremoniye ehemmiyet verdiğimiz aşikâr.. Ankarada toplanan Belediyecilik Kongresi de bu müddeanın son bir isbatıdır.

Kongrenin birinci günü parlak nutuklar söylenmiş, modern belediyeciliğe dair söz edilmiş, sonra komisyon seçimi yapılmış, çene çalmaktan yorulan üyeler, nihayet Gar Gazinosunda şereflerine verilen ziyafette yemişler, içmişler, gülmüşler, eğlenmişler..

Günler böyle eğlenceli geçtikten sonra Kongrenin uzayıp gideceğinde şüphe yok.. Komisyon çalışmalarına dair raporların ihzarı ve okunması, oya konulması, onanması, Bundan sonra da yürürlüğe girmesine dair kararname yazılması, tahsisat talebi, ödeneğin ancak gelecek yıl bütçesinde bir fasla sığdırılması hep zaman meselesi..

Belediyeden hizmet bekliyen şehirlilere gelince: Onlara da birer Men sabre zafere levhası hediyesi karara bağlanırsa isabet olur.

■

YERİNDE BİR KARAR

Meğerse Anadolu Ajansının Sofyada bir muhabiri varmış.. Ajans, bu muhabirliği ilga ettiğini bildiriyor. Yerinde bir karar. Çünkü burnumuzun dibindeki bir memlekette cereyan eden hâdiseleri yabancı ajanslardan öğrenmek gibi külfetsiz bir usul varken Ajansın muhabir istihdamına esasen lüzum yoktu.

AFSUN!

Kıyametler kopup yer yerinden oynadıktan sonra nihayet buğday sıkıntısına karşı hükûmet, tedbirler almağa mecbur kaldı. Amerikadan satın alınan buğdaylardan dokuz bin tonu yola çıkarılmış..

İktidar, buğday işindeki iktidarsızlığı örtmek ve seçimler için halkı afsunlamak için bundan daha güzel bir tedbir bulamazdı.. Netekim de buldu. Lâkin afsun, arpaya yatmış şerbetlilere tesir eder mi?

■

MUSLUKÇULAR!

İnönü Stadının yalnız bir kapısı için şu kadar bin lira harcanmış.. Bu parayı, gözümüzü kırpmadan bir tahtada ödüyoruz da icabı halinde stadda müsabaka yapıldığı günler, tesisata zarar getirilmemesi için gündelikle nezaretçiler ikamesini ihmal ediyoruz.

A. İ. K. maçından sonra stadın müteahhidi Belediyeye dayatmış: «Helâlarda ne musluk, ne de ayna kaldı. Söküp götürmüşler. İnşaatı tamamlayıp anahtarı teslim etmeden evvel stadda müsabakalar yapılmasına paso.. Maçlardan sonra muslukçuların ! götürdükleri muslukları yenilemeğe kalkarsam iflâsım mukarrerdir.» demiş.

Belediye erkânı, maç günleri şeref tribününde ahzı mevki eylemeği düşünmekten bu kabil teferruatı nereden hatırlarına getirsinler değil mi?

İNAN VE İMAN

Kömürden sonra rakı fiyatları da yükseltildi. Ortada dolaşan bir şayiaya göre şeker fiyatları da arttırılacakmış.. Koku sezmekte mahir olanlar Ankarada şimdiden faaliyete geçerek bakkallara hürya etmişler ve şeker çuvallarının dibine darı ekmişler.. Alâkalılar «Şeker fiyatlarına zam yapılması bahis mevzuu değildir» buyuruyorlar.

Olaylar; Bu yolda teminat verenleri daima mahcup mevkiine düşürdü. Yalancının evi yanmış da kimse inanmamış.. Bu sebeple perde arkasından göğüslerini gere gere keramet savuranların teminatına hâlâ inananlar varsa beri gelsinler..

Halk, tepeden inme zamlara o kadar alıştı ki gık demek bile aklına gelmiyor. İnan için kavi iman gerek!

■

DEMİR LEBLEBİ VE MÜSHİL

Kenan Öner, gazetecilere: «Ben bir demir leblebiyim» demiş.. Şeyhin kerameti kendinden menkul, derler. Üstad, inandığı iddiasında haklı olsaydı, en zorlu müshillere bile mukavemet eder, kendisini yutanların gırtlağına takılarak onları tıkardı.

■

BEREKETLİ MAHSUL

Barutçu, gazetecilere «Bu yıl bol mahsul alınacaktır» demiş.. Fakat sözünün sonunda bir de ihtiyat kaydı ilâvesini unutmamış: Mayısta yağmur yağarsa..

Vaitle avunmak buna derler. İster inan, ister inanma..

SALON

SENENİN EN GÜZEL SAYISI
YARIN ÇIKIYOR
Güzel yazılar, güzel şiirler, güzel resimler ve dedi kodular.

MİZAH

Üçüncü cild ve bu cildin kapakları hazırlanmıştır. İdarehanemizden temin edilebilir. Cildler 750, kapaklar 300 kr.

SAYI : 97 — Cilt: 4 Fiatı 25 Kuruştur 14 Mayıs 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Ha Geliyorum ha!

Filistinde kan gövdeyi götürüyor. Yahudiler canlarını dişlerine almışlar, Araplara saldırıyor: Bilmem ne köyünde (katl-i âm); bilmem ne hattını berhava eyliyorlar; bilmem hangi kasabayı kan ve ateşe boğuyorlar; kadınlar bile ellerinde mitralyözlerle yolları kesmişler, Arap otobüslerini vuruyorlar.

Ya Araplar! onlar, ordu teşkil ediyorlar; kumandan tayin ediyorlar; Filistine girmeğe hazırlanıyorlar; Kudüs'ü muhasara etmeyi düşünüyorlar, Kavukçuyu kumandan yapıyorlar; O da kime kavuk sallıyacağını bilmiyor olacak ki bir türlü başından kavuğunu atıp Yahudilere küllâhı giydiremiyor.. Filân tarihte ordular Filistine girecek deniliyor; o tarih geliyor, geçiyor; Arap orduları hazırlığını ikmal edemiyor. Gazeteler şehirlerde arap mücahitlerinin nasıl cephane satın aldıklarının fotoğraflarını koyuyorlar. Bir hay u huy'dur gidiyor. Fakat neticede bir şey yok. Bu hadise bana pek cümbüşlü bir bektaşi hikâyesi hatırlattı.

«Softanın biri bir mahbubesini kandırıp kırlara gezmeğe götürmüş. Şöyle tenhaca bir yer bulup mahbubesine damdan düşer gibi aşkını ilân eylemiş ve visaline nail olmayı istemiş. Mahbube, softanın böyle bir teklifi karşısında kalınca bir kolayını bulup herifin elinden kurtulmuş ve kaçmağa başlamış. İdmansız softa ceylân gibi seken mahbubesinin arkasından hem koşar, hem de aradaki mesafenin genişlemekte olduğunu görükçe nefes nefese pîrinden istimdad ederek:

— Yetiş ya pîr!

Diye naaralar atarmış,

Bu hali uzaktan gören bir bektaşi dayanamamış:

— Ulan demiş. Mahbubenle pîr sevişmiyecek sen sevişeceksin. Yetiş ya pîr! Diyeceğine dişini sık da sen yetiş.

MİZAHÇI

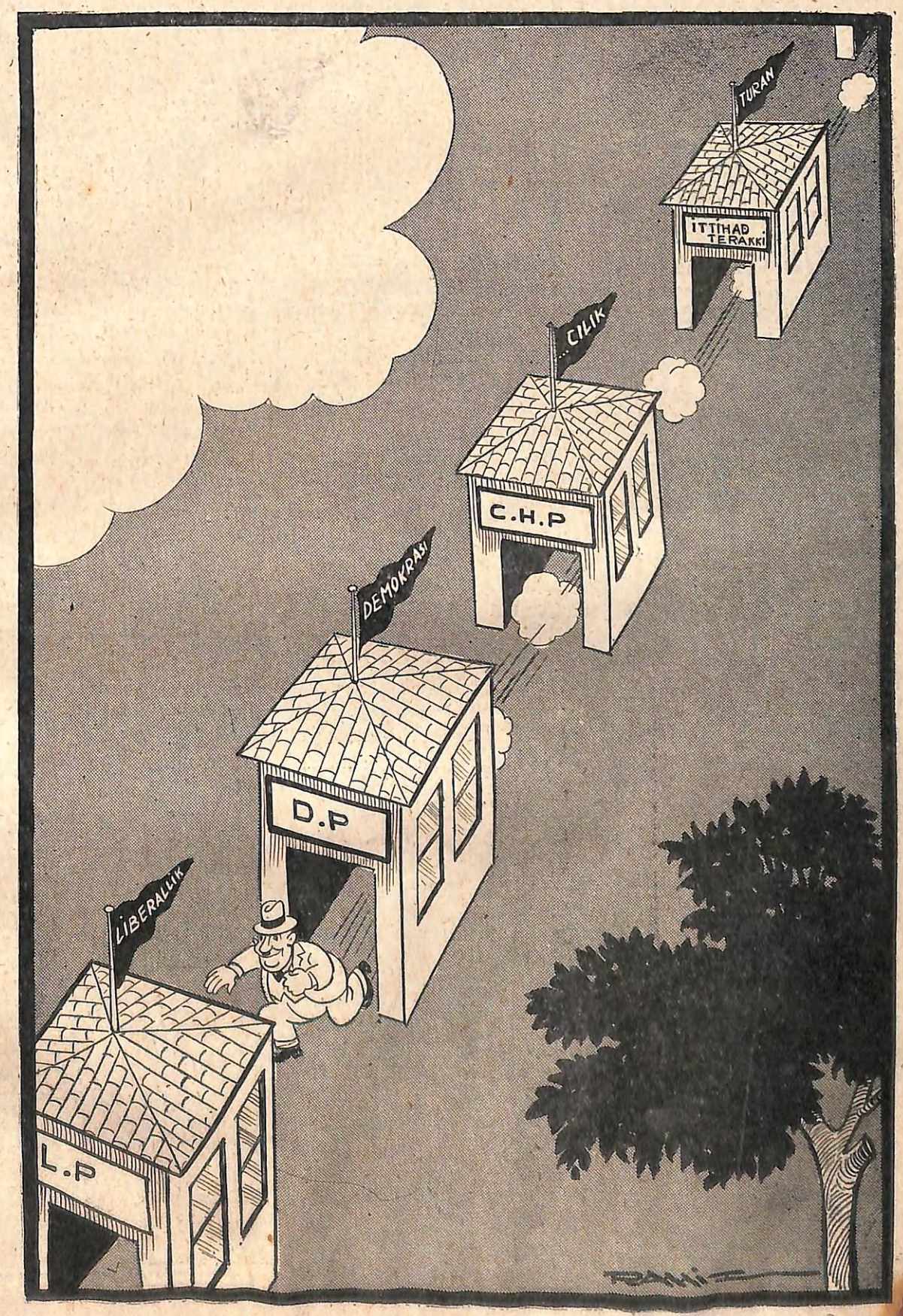

Sağlam seciyeli koşucular yarışta!

Jübileler Dolayısıyle

Refi' Cevad Ulunay

Geçen cumartesi günü İstanbul Gazeteciler Cemiyeti Ercüment Ekrem Talû'nun meslek hayatının ellinci yılını kutladı. Hepimiz yukarı kattaki salonda toplandık... Eski ve değerli dostum meslekdaşlarının hakkında gösterdikleri muhabbet ve alâkaya teşekkür etti. Sesi titriyor, gözleri buğulanıyordu. Kalemini elli sene elinden bırakmadığını, bundan sonra da bırakmıyacağını söylerken dokunsak ağlıyacaktı. Ahmet Rasimden bahsetti. Bu münasebetle benim de aklıma mektepten çıkar çıkmaz bilmem hangi kaleme çırağ buyurulan Rasim merhuma annesinin: «Aman oğlum, sakın kalemini terketme!» tavsiyesi, onun da «Annemin nasihatını unutmadım. Kalemimi hiç bir zaman terketmedim.» sözü geldi.

Bir gün Rasim merhumla Kadıköy vapurunda idik; hercaî meşrep bir tanıdıktan bahis açıldı.

— Üstadım! dedim... Filân yine maşuka değiştirmiş.

— Kaptan kaba boşalan ayran lezzetli olur.

— Öyle ama aşk sermedî değil midir?

— Evet ama.. Eski ağıza yeni taam güzel şeydir.. Küllü cedîdün lezze... (Her yeni lezzetlidir).

— Bu sözün mabaadi de var.. Küllü kadîmün âzze yani her eski azizdir.

★★

Biz de Ercüment Ekremle eskinin bu izzetini kutladık. Ercüment bize bir hatıra olarak Ahmet Rasim merhuma açtırıp senelerdenberi muhafaza ettiği bir kamış kalemi gösterdi. Vaktiyle bu gibi durumlarda kamış kalem verilmezdi. Hediyenin biraz da kıymeti düşünüldüğü için kaz tüyü şeklinde bir altın kalem verilirdi. Sonra bu şekil değiştirildi. (Dolma kalem) e tahavvül etti. Netekim Ercümende de böyle bir kalem verildi. Eğer bu jübile on sene sonra yapılsaydı ozaman kalem yerine bir yazı makinesi verilmesi lâzım gelecekti,. Bir on sene daha geçerse muharrirler artık ellerine kalem almıyacakları için kendilerine maaşları cemiyetten verilmek şartiyle birer daktilo hediye edilmesi icap edecektir. Fakat lâtife bertaraf, her meslek erbabına yapılan jübilede muayyen tarihe erişecek olanın biraz da kesesini yağlandırmak cihetî düşünülür... Filânın filân sene jübilesi yapılacak denildi mi? Bir tiyatroda müsamere verilir. Biraz bilet satılır, masraf çıktıktan sonra kalan jübile sahibinin cebine girer.

Zavallı Ercüment elli sene şu Babıâli yokuşunu tırmanmış... Rahat edecek bir koltuk verelim de biraz dinlensin. Ne münasebet... Yepyeni bir kalem daha veriliyor. Bu: «Haydi bakalım... Bir elli sene daha şu yokuşu tırman!» demek olacak... Ercüment de yeni kalemin hevesiyle ister misiniz yazmıya tekrar elifbadan başlasın...

Jübilede bir de Cerrahpaşa Hastanesi Başhekimi Doktor Esat Bey de dikkatimi celbetti. Bu hâzik adama bizim gazeteler çok jübile borçludurlar. Evvel Allah onun himmeti olmasa jübileye pek vakit kalmıyacak.

El altından işittiğime göre Gazeteciler Cemiyeti jübileye yaklaşanları birer kere muayeneden geçirtecek ve doktorun vereceği rapora göre jübile günlerini tâyin edecekmiş.

Hattâ mesele bir dolma kalemle savulduğna göre Kızılayın sünnet düğünü gibi bütün jübile namzetlerini toplayıp hep beraber jübilelerini yapsak ve kıymetlerini yaşla ölçerek birer kalemle çırağ etsek ne olurdu?

★★

Bu kalabalık jübile bana masarifi (Cîb-ü humâyun) dan verilen eski sünnet düğünlerinden bir vakıayı hatırlattı:

Bir tarihte Vefada Küçük kovacılarda geniş bir arsada elli kişilik sünnet düğünü yapılıyordu. Böyle hayır işlerinde Kürdistandan gelerek hamallıkla maişetlerini temin eden ve sünnet-i-peygamberiyi yerine getiremiyen bazı kıllı bebekler de fırsattan istifade ederek sünnet olurlardı.

Cemiyeti tertip edenler ne bilsinler? Sünnet olacakların elli çocuk olduğu öğrenilince elli takke, elli entari, elli oyuncak gönderilir.

Sünnetten sonra çocukları seyre gittik. Ne görelim? Kırk kadar çocukların arasında on tane palabıyıklı kürt hamal tepelerine birer mavi takke kondurmuşlar, sırtlarına gömlek denecek kadar kısa birer mavi entari giymişler, ellerinde ipi çekince ellerini, bacaklarını hoplatan birer kukla... Sırıtarak oyuncak oynatıyorlar!

HACI BABA DUM DUM, SAKALINA KONDUM...

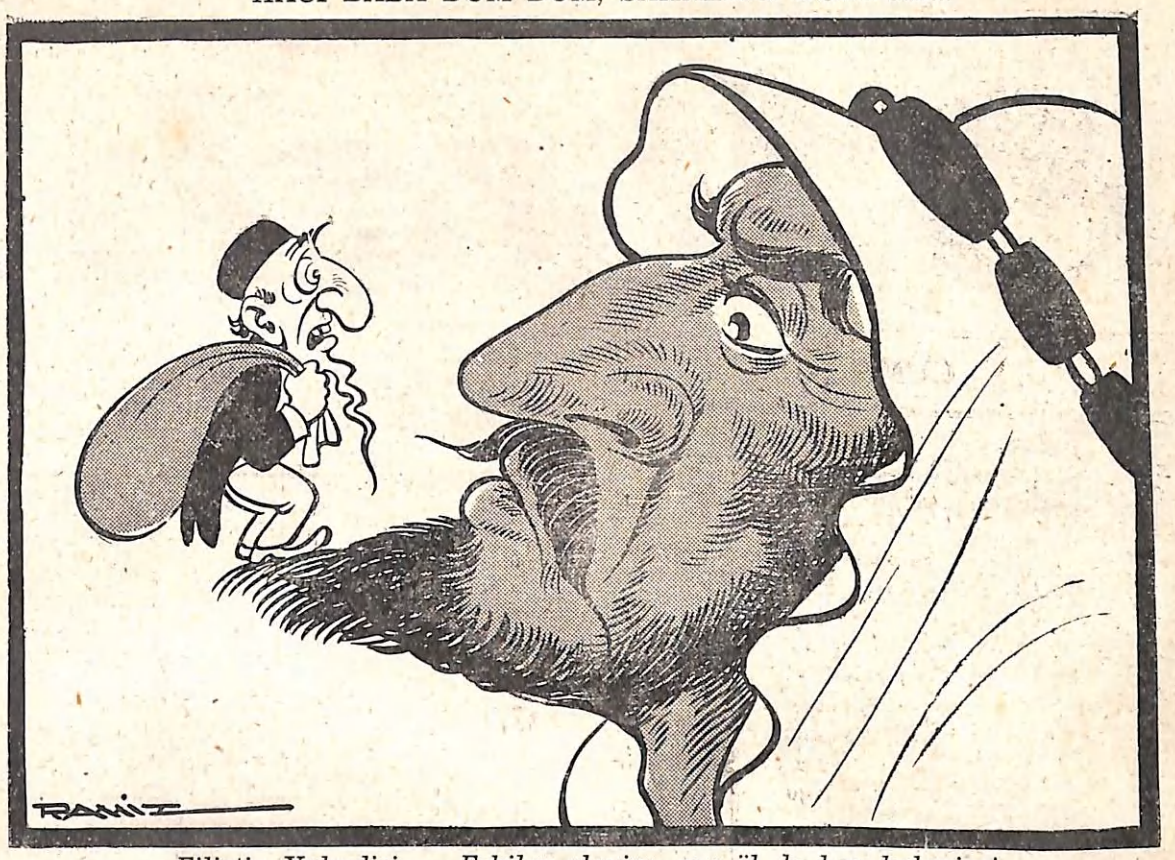

Filistin Yahudisi — Eskiler alayim, sen öl de ben kalayim!

Doktor — Size bir gargara lâzım, bir reçete mi yazayım, yoksa bir parti programı mı okursunuz!

Ayın Destanı

NE ÂLÂ MEMLEKET

I

Geceyi gündüze kattık nice ay,
Olmadık bir küçük mekân sâhibi;
Bâri âhirette bize bir saray
Lûtfeyle, ey iki cihan sâhibi!

II

Rızkımız kesiktir bizim ezelden,
Yine vazgeçmeyiz şarkı, gazelden;
Oluyor eloğlu nasıl, tez elden;
İki apartıman, üç han sâhibi?

III

Kimisi dem çeker meyhânelerde,
Kimisi yan gelir vîrânelerde;
Kimisi âh eder kâşânelerde,
Derdlidir, olamaz dermân sâhibi.

IV

Hakka şükretmeli her gün, her zaman,
Gözünü sağlıkla açıp da yuman;
Buyurmuş bizlere bu yolda ferman
Kitaplar kitabı Kur'an sâhibi.

V

İşlisi, işsizi candan bezerken;
Komşunun evinden koku sezerken;
Görünmüş şey değil, yolda gezerken,
Para, pul düşüren cüzdan sâhibi.

VI

Cebine atıyor, kimse görmeden,
Yerde bir çeyreğe tesadüf eden;
Farkına varsalar bile öteden
Diyorlar: «Görmesin, aman, sâhibi!»

VII

Artıyor gittikçe malın değeri
Yedi eylüldeki karardan beri;
Alıyor pahalı malı müşteri
Tezgâhta olmazsa dükkân sahibi!

VIII

Hem iki milyarlık bütçemiz vardır,
Hem de nasîbimiz bu rütbe dardır;
Ayın ortasını bulursa kârdır
Borca garkolmadan irfan sâhibi.

IX

Zevkinde dâimdir zâlim olanlar,
Tâlihin cevrinden sâlim olanlar;
Olmıyor ne yapsa âlim olanlar
Bir gecekondunun el'an sâhibi.

X

Yüzde doksanının gözleri yerde,
Yüreği kan ağlar yüzü güler de;
Bu halkın, bu şehrin, bilmem ki, nerde
Söyle bir gönülden, candan sâhibi?..

DELİ OZAN

BU MİLLETİ YİYEN YİYENE..

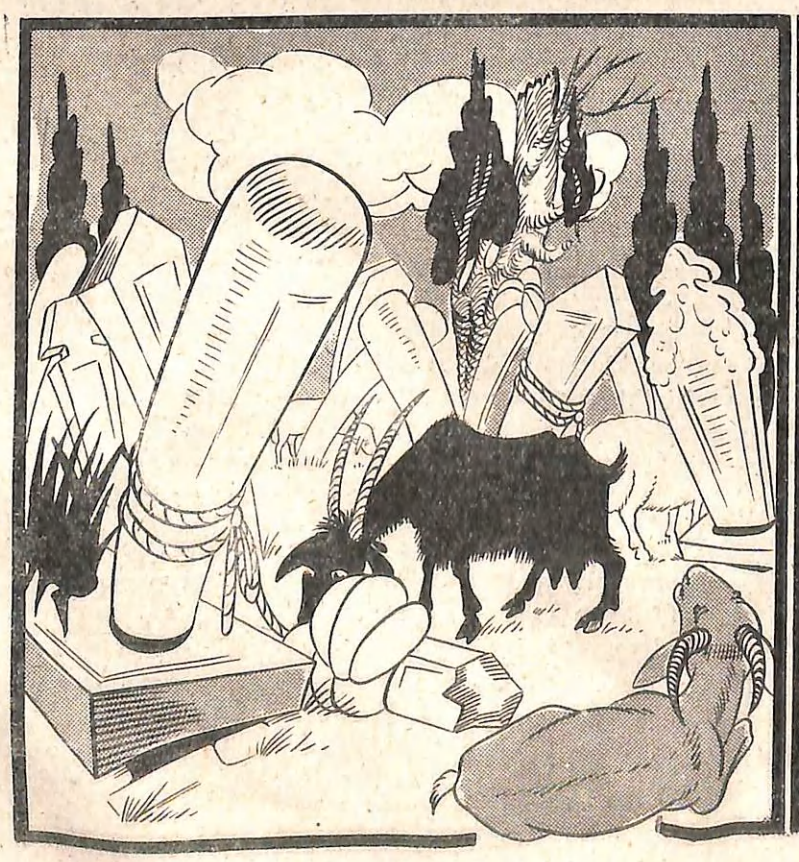

Ölümümüzden istifade edenler!

Hayatımızdan istifade edenler..

Kadın — Hayat denen şey hiç belli olmaz, şimdi buradayım, yarın belki ölümün kucağında olacağım...
Erkek — Öbür gün boş musunuz?!

— Nasıl olsa köyümüze doktor geleceği yok, hiç olmazsa bir ayağına gidelim..
— Desene, dağ yürümezse aptal yürür!

Duymadıklarımız

Ulunay'dan:

İstanbulun zariflerinden bir Behçet efendi vardı. Anadolu-hisarında oturur. Kendisini tanıdığım zaman yaşlılığına rağmen henüz tekaüt edilmediği için her sabah memuriyetine gider, akşam dönerdi.

Behçet efendinin tek atlı bir arabası vardı ki başlı başına bir «şaheser» di. Hayvan dört naldan başka yürüme tarzı bilmezdi. Behçet efendi, eski bir payton olan arabanın körüğünü çıkartmış, kendisi daima «Evet efendim» iskemlesine oturur, sebebini soranlara da «Öbür türlü otursam, bizim arabacı Bayramın zahrını seyrediyorum ve çiçek kokuları yerine de bizim Düldülün arada savurduğu havayı kokluyorum. Halbuki böyle otururum hiç olmazsa etrafımı seyrediyorum» derdi.

Behçet efendi vapurdan çıkar, dört nala koştuğu halde eşkin yürüyen hemcinslerine bile yetişemiyen atının sürüklediği körüksüz paytonla Küçüksu çayırına gelir... Hasırlar serilmiş... Gâvur imam, Matbaai âmire müdürü Faik bey, Şemsi bey, Hacı zade Muhtar bey... Hepimiz orada... Behçet efendi, vapur ve arabadan inmediği halde yorgun argın hasıra yayılır, aziziye kalıp fesini çıkarır, altından (terlik) denilen ince beyaz takkesini biraz havalandırır. Ondan sonra nükte, cinas başlar. Bazan söyliyenler ve dinliyenler doyamazlar, geç vakitlere kadar kahkahalarla sohbete devam ederlerdi.

Bir gün Behçet efendinin köşkünün bahçesinde idik. Saz çalıyor ve demleniyorduk. Ta uzakta ağaçların arasından efendinin haremi bir hayal gibi geçti.

Behçet efendi görülmemiş bir hiddetle yerinden kalktı.

— Ne arıyorsun orada? Bu kadar adam var... Çekil oradan... Çekil...

Diye bağırmağa başladı.

Kadıncağız ne diyeceğini şaşırdı. Biz de hayret ettik... Çünkü ruhen liberal olan bu adam böyle saçma taassup gösterecek tabiatta değildi .

Nihayet Muhtar bey:

— Aman efendim.. dedi, nedir bu hiddet? Hanım yengemi müteessir ettiniz... Size yakışır mı?

Behçet efendi, ciddiyetini bozmadı.

— Yakışır ya.. dedi. Ben ona o kadar tenbih ettim.. Görünme... dedim. Yine benim sözümü dinlemiyor...

— Görünürse ne olur?

Behçet efendi: ,

— Ne mi olur? dedi. Ne olacak? Hepiniz «Bu karıyı nereden aldın? Zevksiz herif!» diye suratıma tükürürsünüz... Daha ne olsun?

★★

Lâstik Sait Bey merhumun Şâpur Çelebi diye lâkaplandırdığı sadrıazam Sait Paşa merhum bir gün İranın İstanbul sefiri - zariflerden - Muhsin Hana muttasıf olduğu büyük nezaketle:

— Bendeniz biraz kasir-ülkameyim... Fakat pederim benden uzundu... Büyük pederim pek güzel hatırlarım ondan da uzunmuş... Büyük pederimin pederi eni konu boylu boslu bir zat imiş... Ceddimize ise uzun Mehmet Ağa derlermiş.

Muhsin Han dayanamaz...

— Aman efendimiz.. der, bu hal böyle devam ederse nesl-i âliniz nihayet sıfıra müncer olacak!

Bu fıkrayı işiten Sait Paşa merhumun kerimesi Sabiha hanımefendi, biraz da ailenin muazzam servetinin uğradığı vaziyeti düşünerek şöyle söyler:

— İltifat etmişler... Halbuki biz sıfırı tükettik!

Retarz-ı kudemâ

ARTIK

Şu hâin farelerden, Yâilâhî, el'emân artık
Kesilmişlerdir ambarlarda hep sâhib-kırân artık

Nasıl kesmez bu millet nân-i hâs eklinden ümmîdi
Bütün buğdaylar olmuştur bugün gözden nihân artık

Temennîmiz şudur: (Toprak Ofis) unvanlı bednâmı
Karîben hâke kalbetsin cenâb-ı müsteân artık

Nihayet arpa eklettirdi milyonlarca insana
Sevinsin, îd-i ekber eylesin (Atıf İnân) artık

İşittim, -bunca tekzîbâta rağmen- bâzı yerlerde
Tenâvül eylemekteymiş ahali hep koçân artık

Ucuzmuş bizde her şey -sözde- diğer memleketlerden
Ucuz olmaz mı hiç? Bak, kırka inmiştir soğân artık

Neden tekzîb edersin, ey yazar, vâlî-i (Tôkaad)ı
Düşün, söyler mi, bir vâlî-i vâlâ-şan yalân artık

Olur zannetme aslâ doğru bir iş görmemiz mümkün
Bütün çeşmânı etmiş çünkü istîlâ dumân artık

Sorarsan hâl-i milletten haber, derler hemen şöyle:
«Efendim, her taraf âsûde, her kes kâmürân artık».

Ne pişkinlik bu, Yârab, ittiham etsen de tınmazlar
Suratlar sanki olmuştur temâmen sahtiyân artık

Olur îlâmı mâlûmun, (Koçak) Kaptandan açsam söz
O zira oldu -son günlerde- meşhûr-i cihân artık

Haber vermektesin hep (Ortaçağ)lardan bu günlerde
Uyan, ey mir-i (Rasih), hâb-ı gafletten uyân artık

Uzaktan seyreder el'an cidâl-i mir-i (Ken'an)ı
Sanırsam terk-i ifrât eylemiştir (Aldoğân) artık .

Bakın, meydânı boş bulmuş, tefâhür eyliyor (Yalman)
Güreşten vaz mı geçmiş yoksa (Cahid) pehlivân artık

Bahar olmuş, bütün güller açılmış dilberân âsâ
Öter elbette bülbül vâri kilk-i hoş-beyân artık

Silâh-ı hicvi teşhîr eyleyip bir hayli can yaktın
Bu günlük elverir, ey (Râsıd) ı âteş-zebân artık.

RÂSID

VERGİ KAÇAKÇILIĞINA KARŞI DOKTORLAR HASTALARINA MAKBUZ VERECEKLERMİŞ.

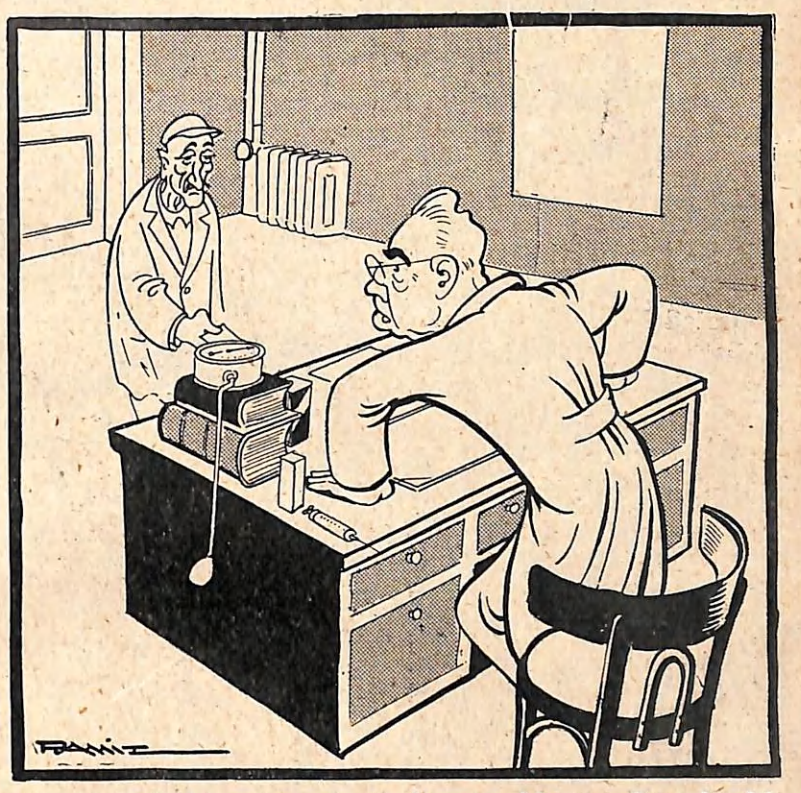

Hasta — Doktor bey, üçyüz liramı aldınız. Otuz liralık makbuz verdiniz.

Doktor — Otuz lira vizite için, üst tarafı da ciğerlerine verilecek (hava parası)!

— Bir kese bulsak da temizlensek..
— Hayır, bir kese bulsak da temizlesek!.

KISMETİNDE OLANIN

Yazan: Hamdi VAROĞLU

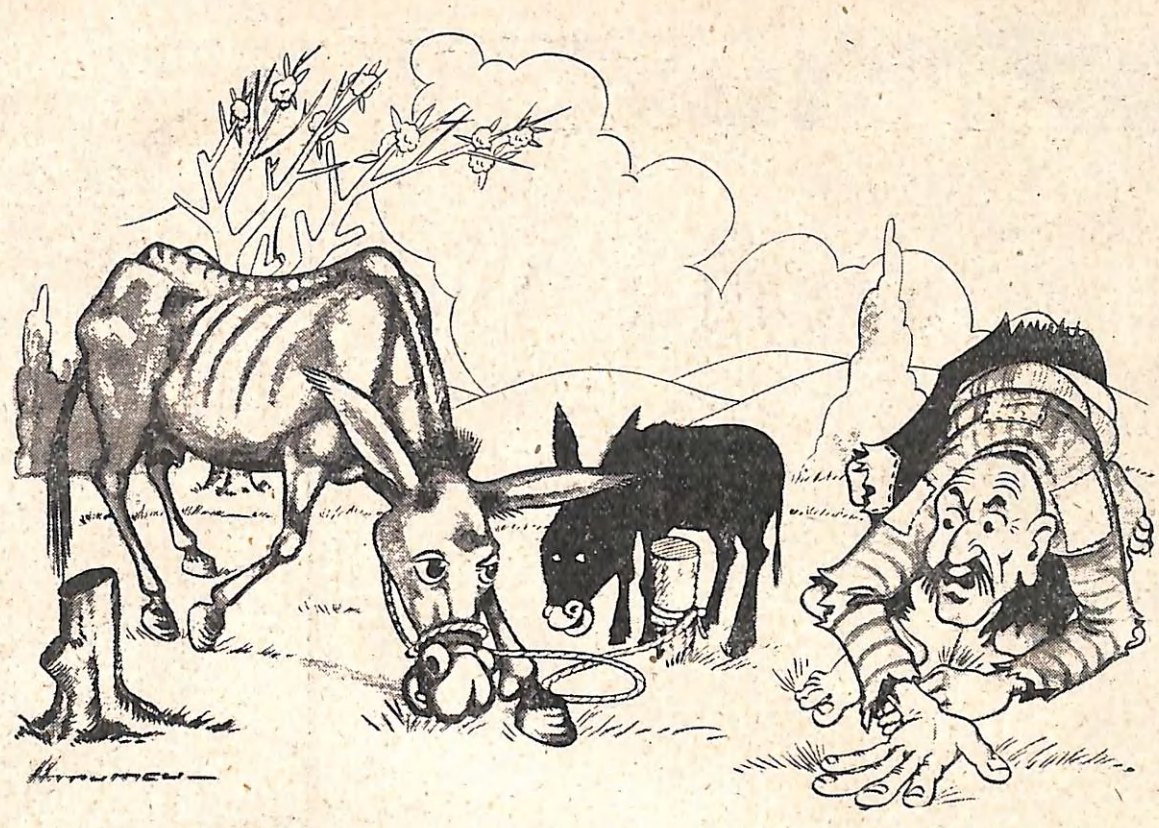

Eşek — Ağa, dikkat et.. Arpama ortak oldun, otları bana bırak!..

Parti dili

Üstad Kenan Öner, yine aldı sazı eline. Bakalım ne söyledi.

«Ben bir demir leblebiyim» dedi. Demir gibi lâf, yenir yutulur şey değil. Arkasını söylemiyor ama, ârif olan anlar.

«Ben bir demir leblebiyim,
yutamadı beni D. P.;
«Yeni parti kuruyorum, kullanmağa tepe tepe»

Bu yeni partinin adı sanı henüz belli değil. Basın, üçüncü parti diye isimlendirdi, öylece anıp gidiyoruz. Belki de, mizahçı bir arkadaşın geçenlerde yazdığı gibi böylesi daha dile kolay gelir de isim babalığı basına nasip olur. Sayılı isim, sayı ile kendine gelmek bakımından da siyasi partilere pek yakışacak.

Maamafih, sonu «P» li isimler daha cakalı oluyor; hem daha mânâlı. Bir kere, birbirlerini doğurdukları için, akrabalık ilk bakışta göze çarpıyor, DP, CHP nin yavrusu. DP nin yavrusu da şimdi belki «Demir Leblebi Partisi» nin DLP remzi olur.

Ama, partidir bu, bakarsınız, yarın o da tane tane ufalanır. Ortaya D.V.P çıkar. Derken efendim, o da doğurur, bir K.N.P çıkar, ondan bir Sü.N.P. doğar, azar azar, alfabede harf, partilerde takat tükenir, iş «Paydos Partisi» nin PP sinde karar kılar.

Darısı başınıza!

Mülkiyet diye bir gazete çıkıyor. Mülk sahiplerinin gazetesiymiş. Şu dar dünyada dikili ağacım olmadığı için, beni ilgilendirmez diye alıp okumadım. Hem de bugünlerde biraz kederliyim, fazla gülünç şeyler okuyup fazla kahkaha atacak halim yok. İçinde kim bilir ne mizahî yazılar vardır. Meselâ aldığı on bin lira hava parasını bir yana bırakıp, koskoca apartıman dairesini yüz liracığa kiralamak felâketine uğrayan mal sahibinin feryatnamesini okuyup da katıla katıla gülmemeğe; mal sahiplerinin hakkını müdafaa sadedinde teklif edilen mizahî kanun projeleri karşısında gülmeden bayılmamağa imkân var mıdır? Bilmem ama, bizim Mizah da dahil, bütün güldürücü meslekdaşlar, dehşetli bir rakip karşısındalar.

Kiracılar da, tutmuşlar, Mülkiyet gazetesine karşılık bir gazete çıkarmışlar.

Onu da okumadım. Kim bilir ne acıklı şeyler yazıyordur.

Basın ailesine katılmıyan yalnız siz kaldınız, gecekonducular. Darısı sizin başınıza. Lâf aramızda, bu gidişle, biz bütün kiracılar sizin müstakbel abone ordusuyuz galiba. Vakit geçirmeden buyurun Babıâliye!

Başbakan aranıyor

Belçika Başbakanı Mösyö Spaak istifa etmiş.

Eder a, Başbakan bu. Bizim de başbakanlarımız vardı, neler ettiler, istifa solda sıfır kalır.

Her ne hal ise, bu bir şey değil. Belçika Kral Naibi fena şaşalamış olacak ki Komünist ve Liberal parti şeflerini çağırıp danışmış. Başbakan arıyormuş.

Liberaller neyse ama, komünistleri anlıyamadım. Adamcağızın denize düştüğü, yılana sarılmasından belli.

Evet, başbakan arıyor, bir türlü bulamıyormuş.

Kaht-ı rical illeti bizden Belçikaya atlamış da haberimiz yok. Maamafih yabancı memleketlere bir şey ihraç edemiyoruz. Hiç olmazsa bu fırsattan istifade ederek bizim yedeğe alınanlardan birini yollasak, hem onların iktisadî vaziyetleri düzelir, hem de hayır dualarını almaz mıyız?

Bir istifa

Yeni bir radyo haberine göre Arap Kurtuluş Ordusu Başkomutanı azledilmiş.. Yahudileri cesaretsizlikle itham ederler. Bu istifa keyfiyeti Hagana teşkilâtında vukubulsaydı kimse yadırgamıyacaktı.

Anlaşılan Araplar harp yerine Yâlel'i tercih ediyorlar.

İmrenmiş!

İşte dediğim çıktı. Şu dükkân, mağaza ve saire isimlerini emri hazır şeklinde yazmaktan vazgeçelim.

Gerçi yakışmıyor değil. Giyim kuşam eşyası satan mağaza, vitrinindeki yaldızlı, şatafatlı yazısiyle, gelip geçenlere: Süslen! emrini veriyor. Güzel buluş.

Lokanta camekânında, şöyle bir isim okuyorsunuz: İmren! O da iyi.

Otel kapılarına: Uyu!, Tramvayların önüne: Sakın!, Hapishane duvarına: Uslan! Levhaları asılsa ne kadar yerinde olur.

Ama, dediğim gibi, faydasından çok zararı var.

İşte İmren lokantasının başına gelen. Camekânında bir tabak dolma duruyormuş. Kapısında da imren yazıyor ya! Adamcağız, açlıktan feryat eden midesiyle, lokantanın önünde durmuş, bir, lebalep dolma tabağına bakmış, bir, kapıdaki «İmren» emri hazırını okumuş, imrendikçe bakmış, baktıkça imrenmiş, nihayet, dayanamamış, tabağı hapazlayınca tabanları kaldırmış.

Ama, arkadan, polisin «Dur!» emri hazırı yetişmiş. O da başka..

Çömezin Röportajları:
96
Yeni Parti Hakkında..

Çizen: RAMİZ

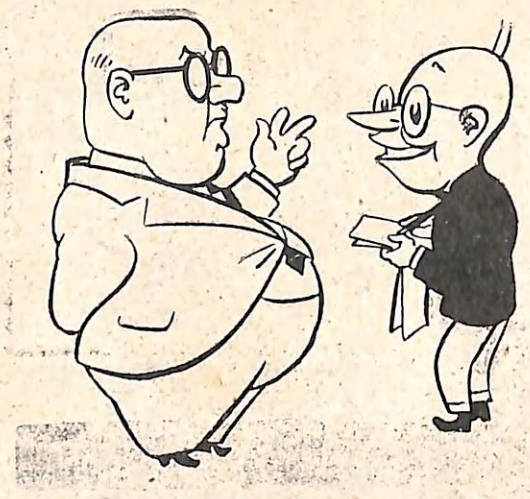

Çömez — Yeni partiye siz de girecek misiniz?

Recep Peker — Bana göre kapı değil o!

Çömez — Yeni parti ile Demokratlar birbirlerini yiyeceklermiş..

Hasan Saka — Alâ, açlığa çare bulundu demektir!

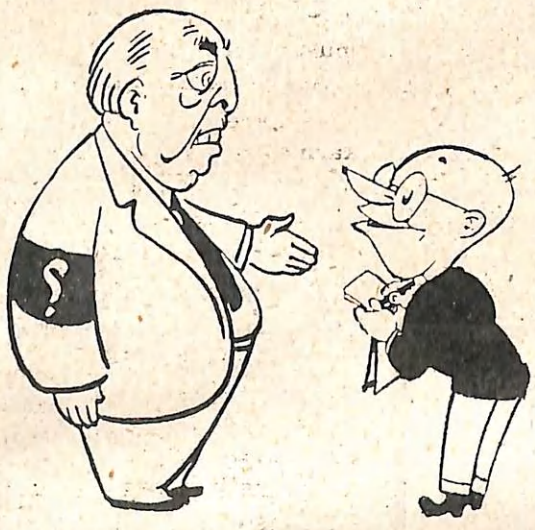

Çömez — Yeni partiyi neden açtınız?

Kenan Öner — Dostlar alış verişte görsün diye!

Çömez — Yeni partiyi nasıl görüyorsunuz?

Hilmi Uran — Muhalifimizin muhalifi dostumuzdur!

Çömez — Yeni parti açılmasına sebep ne?

Celâl Bayar — Ya buyruk, ya kuyruk acısı!

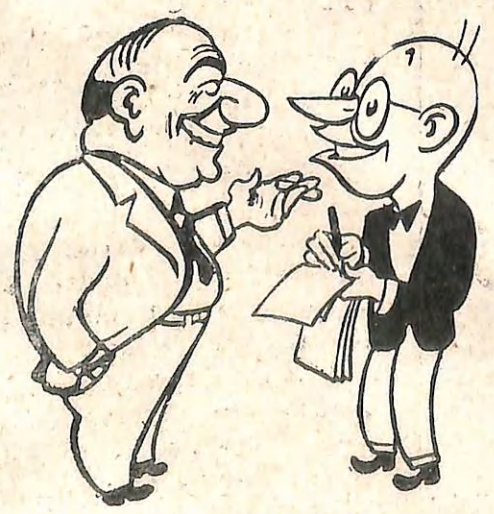

Çömez — Yeni partiye niçin girdiniz?

Üye — Ötekilerde yemeğe yetişemedim, belki bunda bulurum diye!

Çömez — Yeni partiye girenler çok olacakmış..

Memur — Bizim cebimize bir şey girmedikten sonra vız gelir!

Çömez — Yeni parti hakkında fikriniz?

Mizahçı — Bize mevzu kapıları açılıyor demektir!

Hikâye

İnci

Yazan :

HAVA

Karı koca, sayfiye hayatına, ancak kalabalık içinde geçmek şartiyle tahammül edebiliyorlardı. Vamık bey bir çok şeylere meraklıydı. Karısı Âsûde hanım da onun bu meraklarına iştirak etmeği mondenlik icabı saydığı için, bilhassa yazları, Değirmendere'deki çiftlik, ahbapları hesabına işliyen «Maa bahçe bir cennet köşkü» hali alıyordu.

Mayısın on beşinden Ağustosun sonuna kadar, Değirmendere'deki çiftlik, av partileriyle, mehtap âlemleriyle, kır balolariyle çın çın öter, davetlinin onu gider, yirmisi gelir, misafir eksik olmazdı.

Çiftliğin bir de gedikli misafiri vardı ki, yazın Değirmendereden, kışın Nişantaşındaki konaktan hiç ayrılmazdı. Vamığın bütün tanıdıkları onu artık aileden saymağa alışmışlardı. Çiftlikte de, konakta da hususî odası, sofrada kendine mahsus takımı vardı. Hizmetçilerle uşaklara, ev sahiplerinden daha salâhiyetle emirler verir, bir dediği iki olmazdı. Vamık beyden sekiz on yaş küçük, erkek güzeli denilecek kadar yakışıklı olması, Ekremle Âsûde hanım arasında bir takım gizli münasebetler bulunduğu şüphesini uyandırmaktan geri kalmamış, bir aralık dedikodular çıkmış, epey geniş muhitlere kadar da yayılmıştı. Fakat, hiç kimse göziyle bir şey görmediği için, bu dedikodu dalgası yavaş yavaş durulmuştu. Hayat eskisi gibi devam ediyor, Ekrem kışın Nişantaşındaki konakta, yazın Değirmendereden çiftlikte, ev sahipliği rolüne devam ediyordu.

O yaz, çiftlik yine iğne atılsa yere düşmiyecek kadar kalabalıktı. Vamık bey, bir komşusunun hediye ettiği çok kıymetli bir av köpeğinin hünerlerini davetlilerine göstermek merakına düştüğü için, o sene çiftlikte «İnci» den başka lâf edilmiyordu. İnci, bu nadide köpeğin adı idi.

Bir akşam evvel İstanbuldan gelen yeni misafirlere, o gün, İncinin marifetleri gösterilecekti. Akşamdan geç yatılmış olmasına rağmen, sabahleyin herkes erkenden uyanmış, kahvaltısını yemiş, bahçeye inmişti. Arabalarla yola çıkılacak, Bir saat kadar uzaktaki av yerine gidilecek, orada avlanılacaktı. Gerçi pek de av mevsimi değildi. Fakat maksat, çiftlik sahibinin, kıymetli köpeğini gösterip beğendirme hevesini tatminden ibaret olduğuna, ayni zamanda bir kır gezintisi de yapılmış olacağına göre, kimse itiraza lüzum görmüyordu.

— *Francala aldım..*
— *Peki neden öyle sıkı sıkı kapadın?*
— *Usul öyle, şimdi ne yersen kapalı yiyeceksin!*

Tam yola çıkılacağı sırada, birdenbire Ekremin sesi işitildi:

— Aman, biraz durun. Eldivenlerimi yukarıda unutmuşum. Alıp geleyim.

Âsûde hanım itiraz etti:

— Ekrem bey, şimdi iş çıkarmayınız kuzum. Ben sizi bilirim. Gittiğiniz yerden iki saatte gelmezsiniz.

— Vallahi iki dakika sürmez. Bir koşu gidip dönerim.

Vamık lâkırdıya karıştı:

— Ekremin yukarıya çıkmasına lüzum yok. İnciyi göndeririz. Şıp diye eldivenleri kapar, getirir.

Kıymetli köpeğinin, hünerini göstermesi için çıkan bu ilk fırsatı kaçırmak istememişti. Daha av yerine gidilmeden, İncinin nasıl bir hârika olduğunu misafirler görüp şaşacaklardı.

Hayvanı çağırdı, Ekreme:

— Uzat elini, koklat, eldivenleri hemen alıp getirsin, dedi.

Ekrem, elini uzattı. İnci, bu eli uzun uzun kokladı. Sonra, Vamığın kolunu ileri uzatarak verdiği «Koş, İnci, aport!» emri üzerine, fırladı.

İki dakika, üç dakika beklediler. Vamık, elinde saat, heyecan içindeydi. Misafirler merakla bekliyorlardı.

Dördüncü dakikada, İnci gözüktü, koşa koşa geldi, efendisinin ayaklarının ucuna bir şey bıraktı. Ev sahipleriyle bütün davetliler hayretle baktılar. İncinin getirdiği şey, kenarları dantelâlı, pembe krepsatenden bir sutyendi.

FIKRALAR

BİR GÜNLÜK BEYLİK, BEYLİKTİR.

Hizmetçi evin bütün işlerini görmeyi kabul ediyor, yalnız pazar günleri öğleden sonra gelemiyeceğini söylüyordu.

Ev sahibi sordu:

— Niçin?

— O gün bizim eve hizmetçi gelir, efendim. Başında bulunmam lâzım..

BALTAYI TAŞA,..

Mektepte hoca hanım talebeye tahrir vazifesi vermişti. Mevzu şuydu:

— Büyüdüğünüz zaman ne olmak istersiniz?

Kızlardan biri fikirlerini ve hislerini bütün samimiyetile anlatmıştı. Fakat tam numara alamadığı muhakkak. Çünkü şöyle yazmıştı:

— «Büyüdüğüm zaman sinema artisti olmak isterdim; fakat güzel değilim; fazla zeki olduğumu da zannetmiyorum; onun için, öğretmen olmaya karar verdim.»

AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN...

Profesör Şekip Tunç insan ruhiyatı hakkında bazı tahlillerde bulunuyordu:

— Haksız olduğunu kabul eden adam, akıllı bir adamdır. Fakat, haklı olduğu zaman mücadeleden vaz geçen bir kimse...

Dinliyenlerden biri atıldı:

— ... Evlidir!

AKIL VAR...

Meşhur Mendeburunî oğlunu imtihana çalıştırıyordu:

— Dört, altı daha ne eder? diye sordu. Çocuk babasına çekmemişti; zihni işliyordu; hesap etti:

— On, diye cevap verdi.

Fakat, babası bunda bir yanlışlık olduğuna kanidi. Bir an tereddüt etti. Düşündü, taşındı. Sonra:

— Yanlış, oğlum, dedi. Dört, altı daha on etmese gerek. Çünkü beş, beş daha on eder.

SÜTÜ TEMİZ

Bahar Bayramı münasebetiyle biraz açılmışlar, şehir hududunu geçerek kırlara uzanmışlardı.

Çayırlardan geçerken bir köylünün ineğini sağdığını gördüler.

Fidanlık Müdürü İbrahim sordu:

— Ne kadar süt verir?

Köylü cevap verdi:

— Namuslu hayvandır, ne kadar sütü varsa hepsini verir...

GÖRÜŞ ZAVİYESİ

«Cumhuriyet» in yirmi beşinci yıldönümü münasebetile verilen ziyafette karşılaştılar.

— Tebrik ederim, birader. Maşallah, biz görmiyeli kızını gelin etmişsin, oğlunu evlendirmişsin. Allah mübarek etsin. Nasıl damadından, gelininden memnun musun?

— Damadımdan çok memnunum, azizim. Kızımın bir dediğini iki etmiyor. Hem dış, hem iç işlerini görüyor. Bizim kız sultanlar gibi köşede oturuyor. Fakat gelinim iyi çıkmadı: Sabahtan akşama kadar yerinden kımıldamıyor. Hiç bir iş görmüyor. Tembelin, pasaklının biri!

KİMYEVİ MAHLÛKAT

Tanınmış bir fen adamı, asrımızda elektriğin medeniyete ne büyük hizmetler ettiğini anlatıyordu.

Üstad Selim Sırrı Tarcan söze karışarak:

— Fakat, dedi, bence insaniyete en fazla kimyanın hizmeti olmuştur.

— Ya? Demek siz o fikirdesiniz?

— Evet.

— Meselâ?

— Meselâ... Sarışın kadınlar!

İTİYAT NETİCESİ

Delikanlı, uzun bir girizgâhtan sonra nihayet mevzua yanaştı ve ezilip büzülerek kızarıp bozararak maksadını anlattı: Adamın kızını istiyordu.

Müstakbel kayınpeder tecrübeli bir iş adamıydı. Hiç bir zaman ilk teklife kabul cevabı vermezdi. Not defterini alıp:

— Peki, oğlum, dedi. İsminizi, adresinizi verin. Başka talip çıkmazsa size yazarız.

FİKRİ BOZUK

Amerikadan dönüşünde bir alay hikâye getirmişti, anlata anlata bitiremiyordu.

Dinliyenlerden Münir Hayri Egeli, yanındakinin kulağına eğildi:

— Biliyor musun? dedi. Ben bunların hiç birine inanmıyorum.

— Niçin?

— Nasıl inanabilirim ki, birader, her an «Ben onun yerinde olsam yalan atardım,» diye düşünüyorum.

... SÖYLETENE BAK!

Gazetelerdeki dizgi yanlışlarından bahsediyorlardı. Ulunay:

— Geçenlerde bizim gazetede tuhaf bir yanlışlık olmuş, dedi. Necip Fazılın yeni bir eserinden bahseden yazıda şöyle bir cümle çıkmış:

«Büyük şairimiz son eseriyle sanatının zirvasına ulaşmıştır..»

Oradan Selim Ragıp Emeç, atıldı:

— Bizim gazetede geçen gün daha kötüsü çıktı. Bir adliye haberinde bir satır vardı:

«Duruşma, sanığın savuşması için başka bir güne bırakılmıştır.»

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

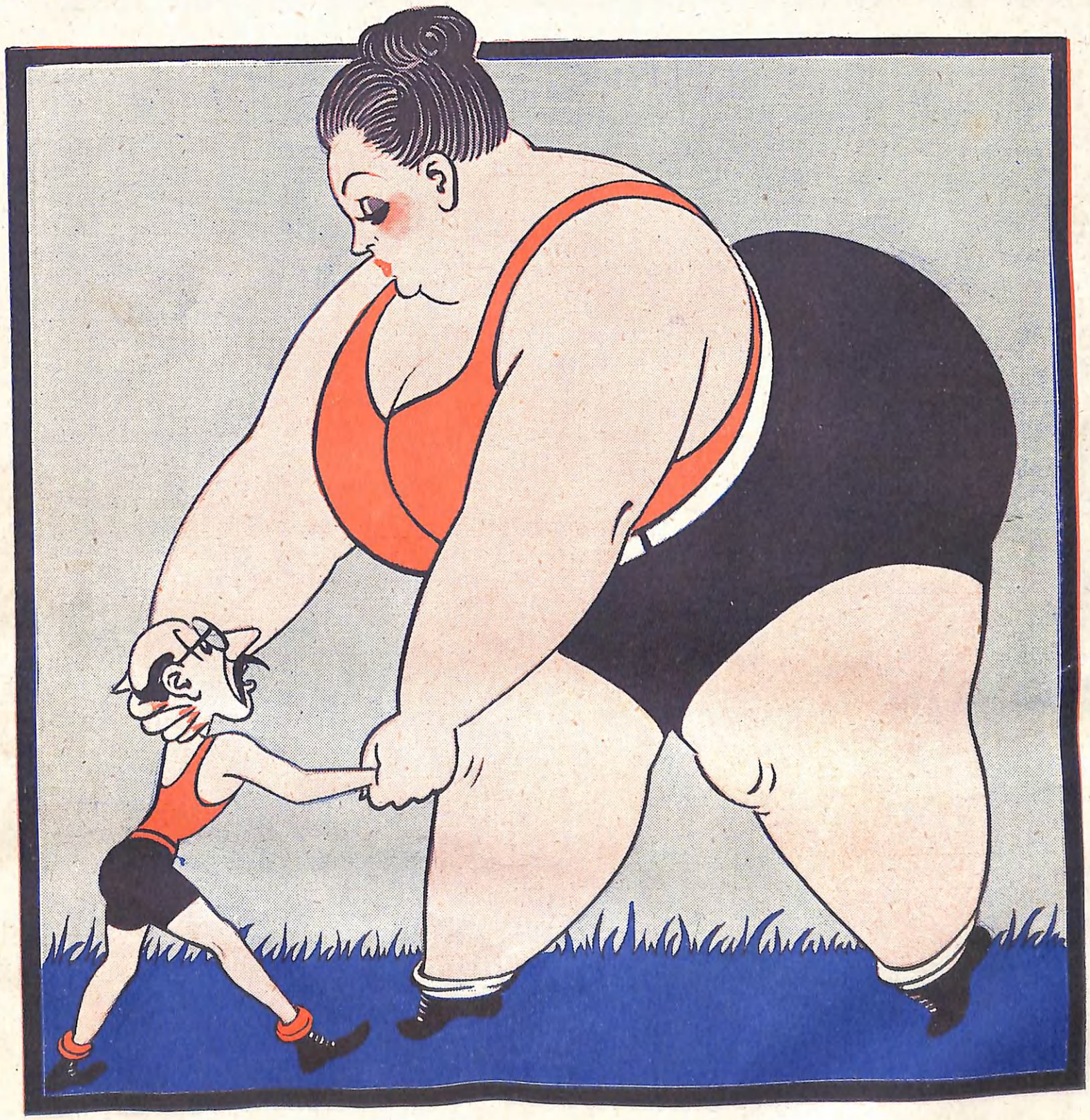

Sıska Dayı — Ne o karıcığım, beni al aşağı etmek için kaz kanadı mı yapıyorsun?
Tombul Teyze — O, eskidendi, şimdi erkekleri al aşağı etmek için kız kanadı yapılıyor!

T. T POSTASI

İzmir: Abdullah Yıldırım.

S — Sayın Teyzeciğim, siz çok şişmansınız ve Sıska Dayımız da çok zayıf olduğundan sizi ona yakıştıramıyorum. Sizin eşiniz olabilecek burada biri var, acaba sizi ona eş etsek siz ne dersiniz?

C — Evvelâ size teessüf ederim. Ben şişman değil tombulum. İkincisi, çöp çatan bizi birbirimize yakıştırdığı halde size ne? Üçüncüsü, İzmirde evlenme memurluğunu siz yapıyorsanız binlerce hemşiremize neden münasip eşler bulmuyorsunuz, merak ettim doğrusu!